

1990. március - **Akkoriban próbálták azt a darabot a Tháliában, amiben ő is szerepet kapott.**

A társalgóban nézték a tévét. Szinte elképzelhetetlen volt számára, hogy azokon az utcákon, amelyeken ő nap mint nap járt, most lövöldöznek. Nem, ez lehetetlen... Pedig igaz volt. Láta. Napokig ki volt borulva. Abban biztos volt, hogy nagymama nem fog kimenni az utcára, de mégis... Talán egy kicsit a lelkiismerete is nyugtalanította.. Tavaly nem látogatott haza. Sok munkája volt, egyre ellenségesebb hírek jöttek odaátrol, ráadásul részt vett egy kislemez készítésében, amit az erdélyi gyerekeknek ajánlottak föl. Keresztes Ildikó. Okleveles szakedző, a Rózsaszín Bombázók énekesnője. Rövidesen szólólemeze is lesz.

- Mikor és hogy kerültél Magyarországra?

- Érettségi után települtünk át. A szüleim korán elváltak, s édesanyám ide jött férjhez.

- Kiket hagytál ott(hon)?

- A hozzátartozóimon kívül sok barátot. Nagyon jó társaságot; főleg magyarokat, akik érdeklődtek a zene iránt. Voltak közöttünk „felnőttek” is, grafikus, mérnök, zenész. Egyikük lakása volt a központ, a sok lemeze és magyar újságjai miatt. Rongyosra olvastuk a Magyar Ifjúságokat. Ez a gimnázium utolsó éveiben volt így, előtte nem nagyon jutott időm barátkozásra, mert tornáztam és naponta kétszer edzettem.

A mozgékony, temperamentumos gyereket a szülei korán beíraták tornára, de ugyanígy volt készsége a rajzhoz és a zenéhez is. Néhány év múlva bekerült a kolozsvári balettintézetbe, ő lett a kis „mindent tudó”, két évet töltött ott, de aztán úgy ítélték meg oktatói, hogy testalkata nem alkalmas a baletthez. Nem tört össze, folytatta a tornát, a keze viszont eltörött. Egy év kihagyás után átpártolt a ritmikus sportgimnasztikához. Fél év után már bronzérmes, majd három szeren országos bajnokságot nyer. Elsős gimnazista. Elhatározza, hogy testnevelő tanár lesz. De újabb „szerelem” bukkan föl a láthatáron.

- Hogy keveredtél az énekesnői pályára?

- Világéletemben muzikális voltam, de nem gondoltam arra, hogy énekesnő legyek. Bár az edzőm biztatott a szereplésre, hogy tanuljak verset, és jelentkezzem a színművészetire. De ehhez lusta voltam. A galerinkben egyszer kiosztottuk a Piramis együttes szerepeit, és én mindenkit túlűvöltöttem. Ekkor fölfigyeltek arra, hogy milyen jó hangom van. Később az Autóstop zenekarral elénekeltam a Kertész leszek című dalt, s óriási sikerem volt. Egyszerre öt zenekarba hívtak énekelni. De akkor már nem mehettem sehova, mert nemsokára kijöttünk Erdélyből.

Milyen szokatlanul pontos a fogalmazás: ki-jöttünk. Nem átjöttek a határon, hanem kijöttek a bezártságból, a nagyobb szabadságba.

Vajon Ildikónak hogy zajlott a „beilleszkedés”? Biztos nem ment minden simán.

- Iszonyatosan nehéz volt. Nagyon összetörtem akkor, pedig mindig vidám kis csaj voltam. Nem találtam a helyemet, hiányzott a régi barátok szeretete, szóval, nagyon rossz volt. Másfél évig depresszióban szenvedtem, úgy néztem ki, mint egy emberi roncs. Csak sírtam és zenét hallgattam. Aztán lassan-lassan, 3-4 év alatt itt is kialakult a társaságom. Elkezdtem újra a ritmikus sportgimnasztikát a BEAC-ban, majd elvégeztem a TF-et.

- És az éneklés?

- Közben beiratkoztam a OSZK-ba, és Szendrő Máriához jártam énekelni. Lassanként hívogattak vokálozni, én pedig teljesen elájultam, hogy egy színpadon szerepelek olyan

sztárokkal, akiket azelőtt csak lemezeiről hallottam. Eleinte szinte nem jött ki hang a torkomon a megilletődöttségtől. Egyszer kerestek énekesnőt az Ungár-együttesbe, a Lidóba, és másfél évet töltöttem ott. Közben megismerkedtem a későbbi Rózsaszín Bombázókkal, s elkezdtünk együtt dolgozni. Velük aztán megnyertünk egy sor amatőrfesztivált. Sokat köszönhetek a Kormoránéknak, mert tőlük kaptam az első vokális és szólófeladatokat, s ma is nagyon jóban vagyunk. Koltay Gergely segített a szólólemezem összeállításában is.

- Annak idején rajongóként írtál-e levelet valakinek?

- Nem. Nagyon szerettem a zenészeket, de nem tettem ki a falra a fotójukat. Lehet, hogy nagyképűségnek tűnik, de mintha legbelül, mélyen megéreztem volna, hogy egyszer én is ott leszek köztük.

- Te kaptál levelet a rajongóktól?

- Igen. Bár mi nem kimondottan a kistiniknek játszunk, általában kedves leveleket kapunk tőlük. A mai napig levelezek például egy szlovák komáromi fiúval, aki nem tipikus rajongó, mert olyanokat írt rólam, amit még nem fogalmaztam meg én sem, soha nem mondtam ki, csak éreztem én is... Amikor felvételiztem a színművészetre, aggódva írt, hogy vajon hogy tudok majd egyszerre két lovat megülni. A lányok elsősorban olyasmi iránt érdeklődnek, hogy a hajamat milyen módszerrel tartom rendben, használok-e habdauert, milyen ruhákat szeretek. Volt néhány olyan levél is, amiben tanácsot kértek a fiú-lány kapcsolathoz.

- A magánéletedet mennyire félted az „illetéktelenektől”?

- Nem mondhatnám, hogy tabu a magánéletem. Attól is függ, hogy ki a partnerem. Régebben sokat gondolkodtam azon, hogy vajon szakmabeli vagy civil társsal könnyebb-e. A kívülállóval amiatt voltak viták, mert zavarta, hogy nap mint nap sok emberrel - többnyire férfiakkal -, fotósokkal, újságírókkal, zenészekkel találkozom. Meg miért megyek egyedül sajtótájékoztatóra vagy más szakmai összejövetelre. De hát senki sem megy az „oldalkocsijával”. Ha meg zenész, akkor általában ő is „szabad” ember, s ez meg engem zavar. Másnál én is nehezen tudom ugyanezeket elviselni. Mindkét esetben féltékenyek vagyunk egymásra. Egyébként a párom is zenész, de ő nem rendez látványos jeleneteket. Bár időnként látom, hogy ez vagy az fáj neki.

- Ha majd gyereked lesz, milyen útravalót adsz neki?

- Közhely, de a legfontosabb, hogy gerinces ember legyen. Nekem soha nem tiltott meg semmit az édesanyám, mégse csináltam örültséget. Nem dohányoztam, nem ittam, nem kábítószereszttem. Én is úgy szeretném nevelni a gyerekeimet, hogy csak közvetve érezze a határokat.

- Vallásos vagy?

- Igen, a magam módján hiszek Istenben. Katolikus vagyok, vallásosan neveltek, de nem csinálom látványosan, s nem járok rendszeresen templomba. De ha egyszer férjhez megyek, biztos, hogy templomi esküvőm lesz. És nem a külsőségek miatt. Hiszek abban, hogy a halállal nincs vége...

- A hit segíti a munkádat?

- Mindenképpen. Kell valami, amire támaszkodhat az ember.

- Mostanában mintha többet mosolyognál a színpadon...

- Már az Ungárek is mondogatták, hogy nevessek többet. De ha láttam, hogy nem figyelnek rám, akkor elment a kedvem. Mostanában meg az tör le, ha egy-egy playback-föllépésen a közönség tapintatlan. Föllépnek a dobogóra, beszélnek, hogy anya, vedd le a blúzod, meg ehhez hasonlók. Nem szívesen csinálom ezt, de valamiből meg kell élni. Ha viszont látom egy koncerten, hogy tetszik a zenénk, az olyan kimondhatatlan erőt ad, mint valami kábítószer. Szinte se látok, se hallok. Csak a koncert végén ébredek föl, hogy hol is vagyok, már vége van?

Keri (Magánélet)

Írta: Adminisztrátor

2010. november 13. szombat - Módosítás: 2010. november 13. szombat

Ez csodálatos érzés. **Zétényi Zoltán**